

Калинка.

Дъше.

Я вижъ, тате, каквѣ хубавѣ бубу-
лечица си наидохъ. Главица черничка,
крылца червени, а по крылца капчици.
А да ли е жива? Никакъ не шява.

Баща.

Жива е, жива, ами ся прѣправя на умряла: от-
пуенѣла си е шесть крачка, скрыла си е вѣсичкы, и
чяка да ѣ хвърлишь на трѣвѣ-тѣ. Това е *калинка*,
много полезна бубулечица. Тя, а още повече гѣсени-
ца-та ѣ прѣмахва лоши-ты зелены бубулечкы, що
живѣѣтъ по листа-та и покварять растения-та.

Дъше.

Глядай, тате, бубулечица-та ся свѣсти и ми ся
качи на прѣстѣ-то, чякай да видимъ, кждѣ ще полази.

Баща.

На, ты щешъ видишь: глядай, какъ си повдига
твърды-ты горни крыла и изъ-подъ тѣхъ рапуща
сѣщы-ты си крылца — пò-лекы и пò-прозирны.